

Казвам се Сашо Карапеев, зодия Риби, но кой съм аз и какво съм аз, това е нещото, което ме вълнува и изследвам през годините. Преди по-хаотично, сега – по-ясно и осъзнато.

Известен съм сред приятелите си, като човек, който трудно си спомня. Наистина, от сегашната ми гледна точка, няма такива моменти, които бих определил като много тежки или трудни. Разбира се, че като всеки един от нас съм имал моменти, в които съм достигал до ръба на експлозията, но сега аз нямам много общо с онази моя версия. Убеждавам се, че променяйки се, ние променяме и това, което наричаме „минало“.

Вярвам, че всеки е Творец на реалността си. Вселената е откликваща. Каквото излъчваме, това преживяваме.

Обичам да мечтая. Ето това правя, когато умът ми се разсейва. Мечтая да можем да общуваме, да си предаваме мисли и идеи без помощта на думите. Опитът ми показва, че мечтите, които са за благо на всички, много бързо се сбъдват.

Вярвам в прошката. Ако не простим, оставаме закотвени там, където всъщност не желаем да бъдем. По-добре да вдигнем котва и вятърът да издува платната.

Не можем да се опитваме да променяме отражението си в огледалото. Ако искаме то да ни се усмихне, първо ние трябва да му се усмихнем:) Ето защо всичките напъни, борби, революции и войни, които хората водим, няма да направят света ни по-добър. Това е безсмисленият опит да променим другите, отражението си в огледалото. Нещо повече, борейки се срещу нещо, което не харесваме, ние го захранваме с енергията си, и така го усилваме и дори ставаме част от него. Хванали сме се в капана на дуалността. А енергията си можем да използваме за съзидание. Важно е разбирането, че всяка истина, нашата и всички други истини, са еднакво валидни и имат еднакво право и основание да съществуват. Това състояние на вътрешна хармония би направило нашия нов избор валиден и устойчив.

Вярвам, че Животът е вечен. И няма „преди“ и „след“, а всичко е един вечен и безкраен миг. Игра на съзнанието.

Нещата, които ми дават представата за вечност са звездното небе, цветето, семето, водата и дори шепата пръст.

Не търся смисълът на живота. Аз съм този, който му придава смисъл.

Щастие е това да гледам как си играят децата. Безвремие.....

Не искам да дават съвет на другите. Но мога да дам такъв на себе си - играй, забавлявай се и наблюдавай.

Онова, което може да ме просълзи или усмихне са онези случки, в които се проявяват човешката доброта и съпричастност.

В момента съм на едно прекрасно място - високо, чисто и по-близо до небето, в Родопа планина. Тук съм у дома.

Един прекрасен стих на Шандор Петьофи разкрива онова, което ценя най-много в живота:

„Любов и Свобода”

Но две неща ми трябват на Земята –

Те са : любов и свобода.

За любовта бих жертвал си живота,

За свободата – бих дал и любовта.

Благодаря за възможността да поговоря с вас, и чрез вас, също и със себе си. В крайна сметка май винаги разговорът е със самите себе си.

*

Интервюто е публикувано за първи път в блога „Един от нас споделя“ на Кристина Митева, на 24 декември 2016 г.:

http://www.oneofusshares.com/2016/12/blog-post_24.html